

Taxi voor Zwarte Piet

Het Oranje comité uit Sterksel, organisator van de jaarlijkse intocht van Sint Nicolaas, heeft onze No-Name-Club gevraagd om twee Zwarte Pieten naar een veld te vliegen, waar ook Sinterklaas zou arriveren per boot. Dat moest 20 november gebeuren. De bovenwind was iets van 18 knopen, dus net vliegbaar, maar de windrichting was helemaal verkeerd, waardoor we het landingsveld nooit zouden kunnen halen. Daarom zijn we naar een ander veld gegaan waar we zowel toestemming van de grondeigenaar, als van de lokale verkeersleiding hadden om te lieren. Het zicht was in de ochtend nog magertjes en onvoldoende om te vliegen. Voor het gebied waar wij gingen lieren is minimaal vijf kilometer zicht een vereiste, dus dat was nog even spannend. Het plan was dat Ronald als eerste opgelierd zou worden tot 750 meter en daar tegen de wind in bleef wachten. Direct erna zou Luke samen met de andere tandem starten, ze zouden elkaar op ongeveer 400 meter treffen. Het was een dikke drie kilometer vliegen, dus de landing zouden we met die harde wind in de rug makkelijk kunnen halen.

Het zicht verbeterde en een half uur voor de geplande take-off werd nog getelefoneerd met de verkeersleiding en het Oranje comité: 'It's a go!'. Ronald startte als eerste met de blauwe tandem en kwam al snel in de luchtlaag met de hardere wind. Als een speer steven ze naar de loskoppelhoogte, waardoor er maar een minimaal aantal trappen nodig was. Eenmaal losgekoppeld werd door Lino als een razende de kabel ingelieerd om zo snel mogelijk de tweede tandem te starten. Terwijl Luke werd opgelierd, hing Ronald op min-sink te genieten van het uitzicht, want boven was het zicht wel 40 kilometer. Daaronder hingen enkele cumulusplukjes die lichtjes door de zon beschenen werden en daardoor aan de bovenkant erg mooi wit waren, werkelijk prachtig!

Ronald: "Ik vertelde 'mijn Piet' dat ik vroeger zo bang was voor Zwarte Piet. Met een beweging van mijn handen naar mijn carabiners grapt ik dat de tijd voor mijn wraak was gekomen: 'Klik klik'. Hij lachte wel, maar of hij het echt leuk vond...?" Tot ergernis van Ronald waaide de helft van de tijd de veer van Piet in zijn neus; was misschien de manier van Piet om zich subtiel te wreken?

Het een vaartje van 60 km/u waren ze in no-time bij het dorp. Doordat er radioverbinding met het landingssterrein was, konden we zorgen dat de mensen daar de tandems al snel in de gaten hadden. Er had zich inmiddels een flinke menigte verzameld, waaronder 200 kinderen, de burgervader en een heuse fanfare.

Luke hing net iets hoger dan Ronald, maar na een paar wing-overs en een snelle bocht werd de verticale afstand wat vergroot. En toen liet de Sterksele organisatie zien dat ze ook iets van timing wisten: op het moment dat de eerste tandem weer grond onder de voeten kreeg barstte de fanfare los. Geweldige ervaring, ondanks dat het niet ons meest favoriete nummer was. De touch-down van Luke volgde al spoedig en heel professioneel voorkwam hij dat Piet op zijn kont ging door hem te ondersteunen. Kort daarna zag één van de kinderen de boot met Sinterklaas. Die lag daar al eventjes, maar door de sensatie met de paragliders hadden de kinderen het nog niet opgemerkt. "Daar is de boot!"; een kries van vier woorden was voldoende om een kudde van kleine beentjes in beweging te zetten richting de haven van Sterksel. Later die middag waren wij uitgenodigd om samen met de organisatie, de Sint en de Pieten nog wat na te kletsen. Lekker Brabants werden we ontvangen met snert, pasteitjes en een fles bier. We waren nog nooit bij zo'n nabespreking van de Sint geweest, maar het was echt heel leuk en een eye-opener.

In 2006 zullen we ons weer inzetten voor de kinderen van Sterksel. Het was echt heel erg leuk om te doen. De dankbaarheid van de mensen maakte zelfs de kou goed.

Ronald ten Berge

